

Vedno daljša in daljša je bila vrsta — in ravno pred sv. Miklavžem so skončali molitve s „Pod tvojo pomoč pribežimo“ in „Češčena bodi Kraljica.“

Da bi še mamico razveselili, sta deklici vsak večer po večerji še z mamico vse ponovili, kar sta se navadili pred večerjo.

Rad je imel sv. Miklavž Zalokarjevi deklici, obilno jima je prinesel ono in vsako leto. Sladčic ni bilo mnogo, toliko več pa poučnih igrač in šolskih potrebščin.

Radi so pa imeli Marico in Anico tudi v šoli. Pisati in čitati sta že znali, ko sta začeli hoditi v šolo, in gospod katehet so dali že prvo uro vsaki podobico, ker sta znali tako gladko in toliko lepih molitvic.

Ferd. Gregorec.

Ptičnica.

Vsako leto je Grozdov Tonček strašno težko pričakoval prvega snega. Ko je zjutraj vstal, je moral pogledati najprej skozi okno, če je zunaj kaj belega. In vselej je naredil kisel obraz, če še ni bilo snega.

Nekega jutra je pa vendar čez noč padlo precej snega. Tonček je v sami spodnji obleki letel ven gledat, menda, če je še bel in mrzel — pa je kmalu ves zmrzel pricapljal nazaj.

Sedaj se je začelo za Tončka pravo življenje. Od jutra do večera je stal zunaj v snegu, se kepal in drsal po klancu.

No, pa nekaj drugega je še bilo, kar je Tončka posebno veselilo. To so bili — ptički. Smilili so se mu ti reveži in po vseh oknih jim je natrosil semena in drobtinic, da so si hodili polnit premrle in lačne želodčke. Kako vesel je bil vselej v hiši, ko je videl, kako plašno je priletela ptičica po drobtinico.

Pa Tonček jih je imel še posebno rad. Iz same ljubezni menda jim je nastavljal na staro hruško pred

hišo, dasiravno so mu ded že stokrat prepovedali in zbili skrivno ptičnico na tla.

A on se ni zmenil za to. Njemu so le taščice rojile po glavi, ki jih je videl včasih, kako so žalostno posedale po hruški.

Nekega jutra, ko je bil največji mraz, je spet zlezel na hruško, da bi nastavil ptičnico. Čudno se mu je zdelo, da ni dobil nikdar ptiča v ptičnici, dasiravno je dobil večkrat zaprto. Dozdevalo se mu je, da mora biti pokrov prelahek in da zaradi tega ptiči uhajajo.

Da bi bilo bolj gotovo, vzame še precej težak kamen. Dene ga v žep, ptičnico pod pazduho in zleze po lestvi na hruško. Ko pride do prvih vej, nastavi spet tako, kot je bilo vedno, in gre oprezno po lestvi spet dol. A kar naenkrat mu zmanjka tal — in Tonček prileti z vso močjo na glavo v sneg. Za njim pa še lestvica in ptičnica s kamenom vred.

Bog ve kaj bi bilo, da niso prišli v tem trenutku oče, ki so vse to videli. Tonček je obležal v snegu in se ni prej zavedel, da so ga začeli drgniti s snegom po glavi.

Moral je leči v posteljo. Vedno je tožil, kako ga boli glava.

Ko je bilo spet dobro, so ga začeli domači vpraševati, kje ima ptičnico. Tonček je molčal, a ko mu le niso dali miru, jo je poiskal in — vrgel v peč.

Odtedaj pa Tonček nobene stvari bolj ne sovraži kot ptičnice in kletke. A tembolj ljubi ptičice, kajti znano mu je, kako dobre so hruške, bodisi suhe ali sveže, in zato sirotam celo zimo trosi semena in drobtinic . . .

Slavko Slavič.

